Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

26 април 2012 година*

„Директива 2006/126/ЕО — Взаимно признаване на свидетелствата за управление на моторни превозни средства — Отказ на държава членка да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице, чието свидетелство за управление е отнето на територията на първата държава членка“

По дело C-419/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Германия) с акт от 16 август 2010 г., постъпил в Съда на 23 август 2010 г., в рамките на производство по дело

Wolfgang Hofmann

срещу

Freistaat Bayern,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н J. N. Cunha Rodrigues, председател на състав, г-н U. Lõhmus, г-н A. Rosas (докладчик), г-н A. Ó Caoimh и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,

секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 септември 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Hofmann, от адв. W. Säftel, Rechtsanwalt,

— за Freistaat Bayern, от адв. M. Niese, Oberlandesanwalt към Freistaat Bayern,

— за германското правителство, от г-н T. Henze и г-н N. Graf Vitzthum, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н G. Braun и г-жа N. Yerrell, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 ноември 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства[та] за управление на [моторни] превозни средства (преработена) (ОВ L 403, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Hofmann, германски гражданин, който притежава издадено в Чешката република свидетелство за управление, и Freistaat Bayern относно решение, съгласно което на г-н Hofmann е отказано правото да се ползва от свидетелството си за управление на територията на Федерална република Германия.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

3 Съгласно съображение 2 от Директива 2006/126:

„Правилата за свидетелствата за управление на превозни средства са съществен елемент на общата транспортна политика и допринасят за подобряване на пътната безопасност и улесняват свободното движение на хора, които се установяват в държава членка, различна от тази, която е издала свидетелството за управление. Предвид важността на индивидуалните транспортни средства, притежаването на свидетелство за управление, надлежно признато от държавата членка домакин, насърчава свободното движение и свободата на установяване на хората. […]“.

4 Съгласно съображение 8 от тази директива, на основание пътната безопасност следва да се определят минимални изисквания за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства.

5 Съображение 15 от посочената директива гласи:

„Поради причини, свързани с пътната безопасност, държавите членки следва да бъдат в състояние да прилагат националните си разпоредби относно отнемането, [временното отнемане], подновяването и [анулирането] на свидетелства за управление за всички притежатели на свидетелства, които са [преместили обичайното си пребиваване на тяхна територия]“.

6 Съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 „[с]видетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно“.

7 Член 7, параграфи 1 и 5 от тази директива гласи:

„1. Свидетелства за управление на превозно средство се издават само на кандидатите:

а) които са взели изпит по умения и поведение и теоретичен изпит и отговарят на медицинските стандарти в съответствие с разпоредбите на приложения II и III;

[…]

д) които имат обичайно […] пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството, или могат да представят доказателства, че са учили там за срок най-малко шест месеца.

[…]

5.

а) Никой не може да притежава повече от едно свидетелство за управление на превозно средство.

б) Държава членка отказва издаването на свидетелство, когато установи, че кандидатът вече притежава свидетелство за управление на превозно средство.

в) Държавите членки предприемат необходимите мерки в съответствие с буква б). Необходимите мерки по отношение на издаването, подмяната, подновяването или заменянето на свидетелство за управление на моторно превозно средство имат за цел да се провери с други държави членки, когато има обосновани основания за съмнения, че кандидатът вече притежава друго свидетелство за управление на моторно превозно средство.

г) За да се улеснят проверките в съответствие с буква б), държавите членки използват мрежата за свидетелства за управление на превозно средство на ЕС, след като тя започне да работи. Без да се накърнява член 2, държава членка, която издава свидетелство, полага необходимото старание, за да гарантира, че лицето изпълнява изискванията, [предвидени] в параграф 1 от настоящия член, и прилага своите национални разпоредби относно анулирането или отнемането на правото на управление на превозно средство, ако установи, че свидетелството е било издадено, без да са изпълнени изискванията“.

8 Член 11, параграф 4 от директива 2006/126 гласи:

„Държава членка отказва издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство на кандидат, на когото свидетелство за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето в друга държава членка.

Държава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, на което свидетелството за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на [друга] държава.

Държава членка може да откаже издаването на свидетелство за управление на превозно средство на кандидат, на когото свидетелство е анулирано в друга държава членка“.

9 Член 13 от тази директива гласи:

„1. Със съгласието на Комисията държавите членки приравняват категориите по свидетелствата, издавани преди влизането в сила на настоящата директива, с категориите, дефинирани в член 4.

След консултиране с Комисията, държавите членки могат да внасят в своите национални законодателства корекции, необходими за прилагането на разпоредбите на член 11, параграфи 4, 5 и 6.

2. Всички права за управление на моторно превозно средство, дадени преди 19 януари 2013 г., не се отнемат [или ограничават по какъвто и да било начин от разпоредбите на настоящата директива]“.

10 Член 15 от посочената директива гласи:

„Държавите членки си помагат взаимно при прилагането на настоящата директива и при необходимост обменят информация за свидетелствата, които те издават, заменят, подменят, подновяват или [отнемат]. Те използват мрежата за свидетелства за управление на превозно средство на ЕС, създадена с тези цели, след като мрежата започне да оперира“.

11 Член 16, параграфи 1 и 2 от същата директива, предвижда:

„1. Държавите членки приемат и публикуват преди 19 януари 2011 г. законови, подзаконови и административни разпоредби, необходими, за да се съобразят с член 1, параграф 1, член 3, член 4, параграфи 1, 2, 3 и параграф 4, букви б)—к), член 6, параграф 1 и параграф 2, букви а), в), г) и д), член 7, параграф 1, букви б), в) и г), параграфи 2, 3 и 5, член 8, член 10, член 13, член 14, член 15 и приложение I, точка 2, приложение II, точка 5.2 относно категории A1, A2 и A, приложения IV, V и VI. Те съобщават на Комисията текста на тези разпоредби.

2. Те прилагат тези разпоредби от 19 февруари 2013 г.“.

12 Член 17, първа алинея от Директива 2006/126 гласи:

„Директива 91/439/ЕИО [на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства (ОВ L 237, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 62)] се отменя от 19 януари 2013 г., без да се накърняват задълженията на държавите членки по отношение на крайните срокове, посочени в приложение VII, част Б за транспониране на настоящата директива в националното законодателство“.

13 Член 18 от Директива 2006/126 гласи:

„Настоящата директива влиза в сила на двадесетия ден след публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 2, параграф 1, член 5, член 6, параграф 2, буква б), член 7, параграф 1, буква а), член 9, член 11, параграфи 1, 3, 4, 5 и 6, член 12 и приложения I, II и III се прилагат от 19 януари 2009 г.“.

14 Съгласно член 1, параграф 2 от Директива 91/439 „[с]видетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно“.

15 Член 7, параграф 1 от тази директива гласи:

„1. Свидетелства за управление се издават, освен посоченото дотук, само на тези кандидати:

а) които са положили успешно изпит за проверка на способностите и поведението и теоретичен изпит и които отговорят на медицинските изисквания съгласно разпоредбите на приложение II и приложение III;

б) които имат обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството, или представят доказателства, че учат там най-малко от шест месеца“.

16 Член 8, параграфи 2 и 4 от посочената директива, предвижда:

„2. При спазване на принципа на териториално действие на наказателното и полицейското законодателство, държавата членка по обичайно пребиваване може да прилага своята национална уредба относно ограничаване, временно отнемане, отнемане или анулиране на правото на управление на притежател на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, и при необходимост да смени свидетелството за управление именно с такава цел.

[…]

4. Всяка държава членка [може] да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, на лице, спрямо което на [нейната] територия […] е приложена някоя от мерките, предвидени в параграф 2.

По същия начин всяка държава членка има право да откаже издаването на свидетелство за управление на кандидат, спрямо когото подобна мярка е наложена в друга държава членка“.

Национална правна уредба

17 Член 28, параграф 1, първо изречение от Наредбата относно достъпа на лицата до участие в движението по пътищата (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung) от 18 август 1998 г. (BGBl. 1998 I, стр. 2214), в редакцията ѝ след приемането на Наредбата от 7 януари 2009 г. (BGBl. 2009 I, стр. 29), гласи:

„На притежателите на валидни свидетелства за управление от [Европейския съюз] или от [Европейското икономическо пространство (ЕИП)], чието обичайно пребиваване, по смисъла на член 7, параграф 1 или 2, е в Германия, се разрешава — при спазване на ограниченията, предвидени в параграфи 2—4 — да управляват моторни превозни средства на територията на страната в рамките на разрешеното съгласно притежаваните от тях свидетелства за управление […]“.

18 Член 28, параграф 4 от посочената наредба гласи:

„Разрешението по параграф 1 не се прилага към притежателите на свидетелство за управление от [Съюза] или от ЕИП,

[…]

3. чието свидетелство за управление е било в Германия предмет на мярка за временно или окончателно отнемане, приета от съд, или на мярка за отнемане, приета от административен орган, която подлежи на незабавно изпълнение или е окончателна, или когато им е било отказано свидетелство за управление с окончателно решение или не им е било отнето само защото междувременно те са се отказали от него,

[…]

В случаите по изречение 1, точки 2 и 3 компетентните органи могат да издадат констативен административен акт за липса на право на управление. Изречение 1, точки 3 и 4 се прилага само когато посочените в него мерки са вписани в централния регистър за движението и не са били отменени на основание член 29 от Закона за движението по пътищата (Straßenverkehrsgesetz)“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

19 С влязло в сила наказателно постановление от 8 май 2007 г. Amtsgericht Memmingen (Районен съд, Memmingen) осъжда г-н Hofmann за управление на моторно превозно средство след употреба на алкохол, като му налага наказание глоба. Освен това Amtsgericht Memmingen отнема свидетелството му за управление и му налага забрана да иска издаване на ново свидетелство за управление за период от 15 месеца, тоест до 7 август 2008 г. В това отношение от предоставената на Съда преписка е видно, че преди да получи обратно това свидетелство за управление, след изтичане на срока на забраната, г-н Hofmann е трябвало да поиска издаването на ново свидетелство от компетентния германски орган, който е трябвало да реши дали да

обуслови връщането на свидетелството от полагането на нов шофьорски изпит — с цел да се установи способността на заинтересованото лице да управлява моторно превозно средство,— или от задължителен медико-психиатричен тест относно годността на г-н Hofmann да управлява моторни превозни средства.

20 При пътна проверка, извършена на 17 март 2009 г., германските органи констатират, че г-н Hofmann притежава чешко свидетелство за управление, издадено на 19 януари 2009 г., в което като място на пребиваване на притежателя на свидетелството се посочва Lazany (Чешка република). При друга пътна проверка, извършена на 25 март 2009 г., германската полиция отнема това свидетелство за управление. Посоченото свидетелство за управление е предадено на компетентния да издава свидетелства за управление германски орган.

21 С писмо от 20 април 2009 г. този орган информира г-н Hofmann, че неговото чешко свидетелство за управление не му дава право да управлява моторни превозни средства в Германия. Ако г-н Hofmann откаже върху свидетелството за управление да бъде поставено означение в този смисъл, ще бъде съставен констативен акт.

22 Тъй като г-н Hofmann отказва поставянето на подобно означение, с решение от 15 юли 2009 г. посоченият орган констатира, че чешкото свидетелство за управление на г-н Hofmann не му дава право да управлява моторни превозни средства на германска територия, и разпорежда върху този документ да бъде поставено означение, указващо, че той е невалиден на посочената територия.

23 На 13 август 2009 г. г-н Hofmann сезира Verwaltungsgericht Augsburg (Административен съд, Augsburg) с жалба за отмяна на това решение.

24 С решение от 11 декември 2009 г. тази юрисдикция отхвърля жалбата. Принципът на взаимно признаване на свидетелствата за управление на моторни превозни средства не пречи да се констатира, че г-н Hofmann няма право да използва в Германия чешкото си свидетелство за управление, тъй като член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 е изключение от член 2, параграф 1 от посочената директива. Същият този член 11, параграф 4, втора алинея не трябва да се тълкува ограничително в съответствие с практиката на Съда по член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439, установена с Решение от 26 юни 2008 г. по дело Wiedemann и Funk (C-329/06 и C-343/06, Сборник, стр. I-4635) и с Решение от 26 юни 2008 г. по дело Zerche и др. (C-334/06-C-336/06, Сборник, стр. I-4691). Признаването на установени от съдебната практика изключения би противоречало на строгата забрана за признаване на валидността на свидетелствата за управление, която член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 налага занапред при определените в този член условия. Ефективността на борбата срещу „туризма с цел получаване на свидетелства за управление“ обаче, която е една от целите на посочената директива, изисква да се попречи на заобикалянето на сравнително строгите разпоредби относно годността за управление на моторни превозни средства, приложими в Германия след отнемане на германско свидетелство за управление.

25 С жалба, допусната от Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд, Бавария), г-н Hofmann иска по същество отмяна на съдебното решение на Verwaltungsgericht Augsburg, както и на решението от 15 юли 2009 г. на компетентния в областта на издаването на свидетелства за управление орган, като твърди, че най-напред следва да се разгледа въпросът дали член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 е приложим към чуждестранните свидетелства за управление, издадени — както в настоящия случай — на 19 януари 2009 г. или на по-късна дата. Едва след това се поставял въпросът дали посочената в предходната точка на настоящото решение практика на Съда е приложима към разпоредбите на тази директива, влезли в сила на 19 януари 2009 г.

26 Тъй като изпитва съмнения по въпроса дали практиката на Съда по член 1, параграф 2 и член 8, параграфи 2 и 4 от Директива 91/439 е приложима и към член 11, параграф 4 от Директива 2006/126, Bayerischer Verwaltungsgerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 [...] да се тълкуват в смисъл, че държава членка трябва да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице след изтичане на срока на наложената му забрана да иска издаване на ново свидетелство за управление, при положение че на това лице е била наложена мярка за отнемане на свидетелство за управление на територията на първата държава членка и към момента на издаване на [новото] свидетелство за управление въпросното лице е имало обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството?“.

Производство пред Съда

27 С писмо, получено в Съда на 13 септември 2011 г., запитващата юрисдикция информира Съда, че свидетелството за управление на г-н Hofmann е било отнето с влязло в сила решение от 5 април 2011 г. на Amtsgericht Memmingen и че посоченото свидетелство не може да бъде върнато в продължение на една година и половина. Според посочената юрисдикция, макар тя вече да не следва да се произнася по констатацията, направена в решението от 15 юли 2009 г. на компетентния в областта на издаването на свидетелства за управление орган, че чешкото свидетелство за управление на г-н Hofmann не му дава право да управлява моторни превозни средства на германска територия, все пак остава необходимостта Съдът да се произнесе по преюдициалното запитване.

28 Всъщност, от една страна, процесуалният представител на г-н Hofmann иска занапред, като реакция на осъдителната присъда на неговия клиент, изменение на съдебното решение на Verwaltungsgericht Augsburg и установяване на незаконосъобразността на решението от 15 юли 2009 г. За да може запитващата юрисдикция да се произнесе по въпроса дали посоченото решение е незаконосъобразно, било необходимо Съдът да отговори на преюдициалния въпрос. От друга страна, започнатото от г-н Hofmann производство било само едно от многото производства, чийто изход зависи от отговора на Съда на този въпрос.

По преюдициалния въпрос

29 С въпроса си запитващата юрисдикция иска да се установи по същество дали член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка е длъжна след изтичане на срока на забрана да се иска издаване на ново свидетелство за управление, наложена на притежателя на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, и дори при положение че е спазено изискването за обичайно пребиваване на територията на последната държава членка, да откаже да признае валидността на това свидетелство за управление, когато спрямо посочения притежател е била наложена мярка за отнемане на предишно свидетелство за управление на територията на първата държава членка.

Предварителни бележки

30 Най-напред следва да се определи дали член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 са приложими към фактите, разглеждани в главното производство.

31 Г-н Hofmann счита, че от член 16, параграф 2 и член 13, параграф 2 от Директива 2006/126, съгласно който всички права за управление на моторно превозно средство, дадени преди 19 януари 2013 г., не се отнемат или ограничават по какъвто и да било начин от разпоредбите на тази директива, следва че член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива влиза в сила на 19 януари 2013 г.

32 За разлика от това, Европейската комисия и германското правителство считат, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 са приложими към фактите, разглеждани в главното производство. Комисията подчертава по-специално, че директивата е влязла в сила на 19 януари 2007 г. и че в рамките на настоящото дело определящият елемент е издаването на чешко свидетелство за управление на 19 януари 2009 г. От своя страна, германското правителство изтъква, че член 13, параграф 2 от посочената директива допуска прилагането на член 11, параграф 4, втора алинея от същата директива към свидетелствата за управление, издадени преди 19 януари 2013 г. Това произтичало от факта, че съгласно член 18, втора алинея от Директива 2006/126 разпоредбата на член 11, параграф 4 е приложима от 19 януари 2009 г. Обратно, съгласно член 16, параграфи 1 и 2 от директивата член 13 от нея се прилагал едва от 19 януари 2013 г. Освен това Федерална република Германия не била транспонирала преждевременно член 13, параграф 2 от посочената директива.

33 В това отношение следва да се констатира, че макар Директива 91/439 да е отменена едва считано от 19 януари 2013 г., все пак член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 се прилагат, считано от 19 януари 2009 г., според член 18, втора алинея от последната (вж. Решение от 1 март 2012 г. по дело Akyüz, C-467/10, точка 31).

34 От акта за преюдициално запитване обаче следва, че чешкото свидетелство за управление на г-н Hofmann, получено на 19 януари 2009 г., е било отнето от германската полиция на 25 март 2009 г. и че с писмо от 20 април 2009 г. компетентният в областта на издаване на свидетелства за управление германски орган е информирал г-н Hofmann, че посоченото свидетелство за управление не му дава право да управлява моторни превозни средства в Германия. Впоследствие с писмо от 15 юли 2009 г. посоченият орган разпорежда върху този документ да се постави означение, указващо че той е невалиден на германска територия.

35 От това следва, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 са приложими ratione temporis към фактите, разглеждани в главното производство.

36 Доводът на г-н Hofmann, че по същество член 13, параграф 2 от Директива 2006/126 е пречка за прилагането на член 11, параграф 4, втора алинея от посочената директива, не може да обори този извод.

37 Всъщност с изключение на посочените в член 18, втора алинея от Директива 2006/126 разпоредби, сред които фигурира член 11, параграф 4, останалите разпоредби, и по-специално член 13 от нея, са приложими — съгласно член 17, първа алинея от посочената директива — едва от 19 януари 2013 г.

38 Освен това, както изтъква германското правителство, макар член 13, параграф 2 от Директива 2006/126 да трябва да се тълкува в смисъл, че по принцип свидетелство за управление, издадено преди 19 януари 2013 г., не може да бъде отнето, нито ограничено по какъвто и да било начин, вече не било възможно да се приложи член 11, параграф 4 от тази директива, тъй като същевременно член 18, втора алинея от нея предвижда изрично, че член 11, параграф 4 се прилага от 19 януари 2009 г.

39 Във всички случаи, както отбелязва и германското правителство, мястото на член 13 в структурата на Директива 2006/126 показва, че параграф 2 от член 13 не се отнася до мерките за ограничаване, временно отнемане или отнемане на свидетелства за управление, а само до правата, придобити за управлението на особени категории моторни превозни средства.

40 Както посочва генералният адвокат в точка 35 от заключението си, Директива 2006/126 установява образец на единно общностно свидетелство за управление, което да замени различните свидетелства за управление, съществуващи в държавите членки. Член 4 от посочената директива установява и определя различните категории свидетелства за управление, с които всяка от държавите членки, след като определи собствените си категории свидетелства за управление, трябва да установи еквивалентност.

41 Така, член 13 от Директива 2006/126, озаглавен „Еквивалентност между свидетелства за управление на превозно средство, които не са по образеца на Общността“, има за цел да уреди единствено въпроса за еквивалентността между правата, придобити преди прилагането на директивата, и различните категории свидетелства за управление, определени в нея.

42 Този анализ се потвърждава от подготвителните работи по приемането на Директива 2006/126, от които следва, както посочва генералният адвокат в точка 37 от заключението си, че член 13, параграф 2 е добавен към посочената директива по инициатива на Европейския парламент, който обосновава това добавяне, като уточнява, че замяната на старите свидетелства за управление по никакъв начин не трябва да води до загубване или ограничаване на придобитите права, що се отнася до правото на управление на различни категории моторни превозни средства.

Отговор на Съда

43 Следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика член 1, параграф 2 от Директива 91/439 предвижда взаимното признаване, без друго формално изискване, на свидетелствата за управление, издадени от държавите членки. Тази разпоредба налага на последните ясно и точно задължение, което не оставя никаква свобода на преценка относно мерките, които трябва да бъдат приети за изпълнението му (вж. по-специално Решение от 19 февруари 2009 г. по дело Schwarz, C-321/07, Сборник, стр. I-1113, точка 75, Решение от 19 май 2011 г. по дело Grasser, C-184/10, Сборник, стр. I-4057, точка 19 и Решение по дело Akyüz, посочено по-горе, точка 40).

44 Както Съдът вече е постановил в точка 40 от посоченото по-горе Решение по дело Akyüz, същото важи и по отношение на член 2, параграф 1 от Директива 2006/126, чиято формулировка е идентична с тази на член 1, параграф 2 от Директива 91/439.

45 Освен това Съдът многократно е приемал, че задължение на държавата членка, издала свидетелството за управление, е да провери дали са изпълнени минималните условия, наложени от правото на Съюза, по-специално тези относно пребиваването и годността за управление, предвидени в член 7, параграф 1 от Директива 91/439, и следователно дали е обосновано издаването на свидетелство за управление (вж. Решение по дело Schwarz, посочено по-горе, точка 76 и Решение по дело Grasser, посочено по-горе, точка 20).

46 След като органите на дадена държава членка са издали свидетелство за управление съгласно член 1, параграф 1 от Директива 91/439, другите държави членки нямат право да проверяват спазването на условията за издаване, предвидени от тази директива. Всъщност притежаването на свидетелство за управление, издадено от държава членка, трябва да се счита за доказателство, че притежателят на това свидетелство е отговарял на тези условия в деня, в който последното му е издадено (вж. по-специално Решение по дело Schwarz, посочено по-горе, точка 77 и Решение по дело Grasser, посочено по-горе, точка 21).

47 Тези съображения са напълно приложими към системата, въведена с Директива 2006/126, която, както е видно от точка 44 от настоящото решение, потвърждава принципа на взаимно признаване на издадените от държавите членки свидетелства за управление, с текст, който е идентичен с този на Директива 91/439.

48 Що се отнася до Директива 91/439 обаче, Съдът е приел, от една страна, че член 1, параграф 2, член 7, параграф 1, буква б), както и член 8, параграфи 2 и 4 от нея допускат приемащата държава членка да откаже да признае на своя територия свидетелство за управление, издадено в друга държава членка, когато е установено — не в зависимост от информация, изхождаща от приемащата държава членка, а въз основа на посочване в самото свидетелство за управление или на друга неоспорима информация, произхождаща от държавата членка на издаване, — че не е спазено условието за обичайно пребиваване, предвидено в посочения член 7, параграф 1, буква б) (вж. в този смисъл Решение по дело Wiedemann и Funk, посочено по-горе, точка 72 и Решение по дело Grasser, посочено по-горе, точка 33). Следва да се отбележи също, че Съдът е постановил, че е без значение обстоятелството, че приемащата държава членка не е предприела спрямо притежателя на свидетелството каквито и да било мерки по смисъла на член 8, параграф 2 от посочената директива (вж. Решение по дело Grasser, посочено по-горе, точка 33).

49 От друга страна, Съдът се е произнесъл, че член 1, параграф 2 и член 8, параграф 4 от Директива 91/439 допускат държава членка да откаже на дадено лице, спрямо което на нейна територия е наложена мярка за отнемане на свидетелство за управление, съпроводена от забрана да се иска издаване на ново свидетелство през определен период от време, да признае ново свидетелство, издадено от друга държава членка през този период на забрана (вж. Решение по дело Wiedemann и Funk, посочено по-горе, точка 65, както и Решение по дело Schwarz, посочено по-горе, точка 83 и Определение от 3 юли 2008 г. по дело Möginger, C-225/07, точка 38).

50 В това отношение Съдът приема, че за разлика от това, държава членка не може да се позовава на посочения член 8, параграф 4, за да откаже да признае за неопределено време на лице, спрямо което в същата държава е наложена мярка за отнемане или за анулиране на свидетелство за управление, издадено от тази държава членка, валидността на всяко свидетелство за управление, което може да му бъде издадено от друга държава членка впоследствие, а именно след периода на забрана (вж. в този смисъл Решение от 29 април 2004 г. по дело Kapper, C-476/01, Recueil, стр. I-5205, точка 76, Решение по дело Wiedemann и Funk, посочено по-горе, точка 63, както и Решение по дело Schwarz, посочено по-горе, точка 85 и Определение от 6 април 2006 г. по дело Halbritter, C-227/05, точка 28).

51 Така, когато на определено лице е наложена мярка за отнемане на свидетелството му за управление в една държава членка, член 8, параграф 4 от Директива 91/439 не позволява по принцип на тази държава членка да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено по-късно на същото лице от друга държава членка, след изтичане на срока на забрана да се иска издаване на ново свидетелство за управление (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело Kapper, точка 76, Решение по дело Wiedemann и Funk, точка 64, както и посочените по-горе Решение по дело Schwarz, точка 86, Определение по дело Halbritter, точка 27 и Определение по дело Möginger, точка 44).

52 Предвид разликата във формулировката на член 8, параграф 4 от Директива 91/439 и съответстващата му разпоредба от Директива 2006/126, а именно член 11, параграф 4 от последната, следва да се определи дали тези две разпоредби занапред трябва да се тълкуват по различен начин, така че условията за прилагането на член 8, параграф 4 от Директива 91/439, изведени от припомнената в точки 48—51 от настоящото решение практика на Съда, да са неприложими към положение, като това на г-н Hofmann, което е уредено от Директива 2006/126.

53 Всъщност, ако член 8, параграф 4, първа алинея от Директива 91/439 предвижда, че държава членка може да откаже да признае валидността на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице, спрямо което на територията на предишната държава членка е приложена някоя от мерките за ограничаване, временно отнемане или отнемане на правото на управление, то от своя страна член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 гласи, че „[д]ържава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно

превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, на което свидетелството за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на предишната държава“. Така текстът на последната разпоредба задължава държавите членки да откажат да признават занапред такова свидетелство за управление, докато член 8, параграф 4 от Директива 91/439 им оставя право на преценка в това отношение.

54 По този въпрос г-н Hofmann счита, че от идентичността на използваните формулировки лесно може да се достигне до извода, че член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 предвижда същите изключения от принцип на взаимно признаване на свидетелствата за управление като тези, които вече съществуват по член 8, параграф 4 от Директива 91/439, така както е тълкуван от Съда. След като остава непроменен начинът, по който е формулиран съдържащият се в член 1, параграф 2 от Директива 91/439 и в член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 принцип на взаимно признаване на свидетелствата за управление, нищо не налагало промяна на свързаната с този принцип съдебна практика. Фактът, че е било ограничено правото на преценка на държавите членки, за да откажат да признават свидетелства за управление, издадени от друга държава членка, не оказвал никакво влияние върху условията за прилагане на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126.

55 По същия начин Комисията счита, че макар новите разпоредби вече да не дават пълна свобода на държавите членки да откажат да признаят свидетелства за управление на моторни превозни средства, а да ги задължават да откажат да признават такива свидетелства при наличието на условията за такъв отказ, условията, при които е могло да се откаже признаването на дадено свидетелство за управление съгласно старите разпоредби или при които занапред ще трябва да се откаже такова признаване, не са променени. Според тази институция от формулировката на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 не следва, че релевантните решения на Съда относно преобладаващите условия по Директива 91/439 вече са неприложими. Макар подготвителните работи по Директива 2006/126 да поставяли ударението върху новосъздаденото задължение за неиздаване или непризнаване на свидетелство за управление, по никакъв начин не се споменало за изменение на условията, които обосновават мярка за неиздаване или непризнаване на дадено свидетелство.

56 Ако това не беше така, гражданин на Съюза вече би могъл да получи свидетелство за управление само в държавата членка, в която това свидетелство по-рано е било ограничено, временно отнето или отнето, и то без ограничение във времето на това ограничаване.

57 Freistaat Bayern поддържа, обратно, че посочените условия са били изведени от практиката на Съда, постановена въз основа на Директива 91/439, и че тази съдебна практика продължава да се прилага единствено по отношение на свидетелствата за управление, издадени преди 19 януари 2009 г.

58 Освен това, за разлика от член 8, параграф 4 от Директива 91/439, член 11, параграф 4, първа алинея от Директива 2006/126 задължавал занапред държавите членки, без да им оставя каквото и да било право на преценка, да откажат да издадат ново свидетелство за управление на заинтересовано лице, спрямо което в друга държава членка е наложена мярка за ограничаване, временно отнемане или отнемане.

59 От това Freistaat Bayern прави извода, че практиката на Съда относно тълкуването на член 8, параграф 4 от Директива 91/439 не може да се приложи към член 11, параграф 4, първа и втора алинея от Директива 2006/126. Според него при действието на последната директива, когато държава членка откаже да признае свидетелство за управление, издадено на заинтересовано лице от друга държава членка, в случаите, когато спрямо това лице е била наложена мярка за ограничаване, отнемане или временно отнемане на територията на тази друга държава, тя отказва да признае акт, който противоречи на правото на Съюза. Всъщност съгласно член 11, параграф 4, първа алинея от Директива 2006/126 другата държава членка нямала право да

пристъпи към такова издаване. Така, член 11, параграф 4 от тази директива бил lex specialis спрямо член 2, параграф 1 от нея и налагал на държавите членки да отказват да признават свидетелства за управление, които не са били издадени в съответствие с правото на Съюза.

60 Подготвителните работи по Директива 2006/126 потвърждавали този анализ. Формулировката на член 11, параграф 4, първа и втора алинея от тази директива била резултат от изменение, предложено от Комисията по транспорт и туризъм на Европейския парламент, чиято цел очевидно е била да се реагира на посоченото по-горе решение по дело Kapper и да му се даде отговор по законодателен път.

61 От своя страна, германското правителство подчертава, че така, както е формулиран, член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 не се отнася нито до евентуално нарушение на условието за обичайно пребиваване на територията на държавата членка, която издава свидетелството за управление, нито до изтичането на евентуална забрана за получаване на нови свидетелства за управление. Макар в текста на тази разпоредба на френски език („à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait“) и на английски език („to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory“) да се използва сегашно време, нейната формулировка позволявала напълно прилагането ѝ спрямо лице, чието свидетелство за управление е било отнето по силата на германското право и по отношение на което е изтекла временната забрана за получаване на ново свидетелство за управление. В случаите, когато германското свидетелство за управление все още не е върнато на посоченото лице, спрямо него продължава да се прилага „мярката за отнемане“.

62 Според германското правителство добавянето на условия за прилагане, които не са били предвидени изрично в член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126, не можело да се обоснове със „стриктно тълкуване“ на тази разпоредба. Една разпоредба не трябвало да бъде обект на такова тълкуване единствено поради факта че представлява изключение — в случая, изключение от установения в член 2, параграф 1 от посочената директива принцип на взаимно признаване на свидетелствата за управление.

63 Германското правителство добавя, че задължението за една държава членка да откаже да признае валидността на свидетелство за управление в предвидените в член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 случаи, позволява да се гарантира безопасността на движението по пътищата и следователно да се защити правото на живот, правото на неприкосновеност на личността и правото на собственост, установени съответно в членове 2, 3 и 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз, които имат същата правна сила като основните свободи, за които допринася принципът на взаимно признаване, посочен в член 2, параграф 1 от Директива 2006/126.

64 Посоченото правителство счита също, че предисторията на приемането на член 11, параграф 4, втора алинея от тази директива показва, че нейните автори са искали отново да дадат приоритет на усилията за засилване на борбата срещу „туризма с цел получаване на свидетелства за управление“ и по този начин — за укрепване на пътната безопасност спрямо принципа на взаимно признаване — израз на понятието за свободно движене, който до този момент надделява в практиката на Съда. От друга страна, напротив, никъде не била изразена предполагаема воля на институциите, участвали в приемането на посочената директива, да обуславят прилагането на нейния член 11, параграф 4, втора алинея от същата от нарушение на условието за обичайно пребиваване на територията на държавата членка, която издава свидетелството за управление, или от това срокът на забраната за получаване на ново свидетелство за управление да не е изтекъл.

65 В това отношение следва да се приеме обаче, че разликата във формулировката на член 8, параграф 4 от Директива 91/439 и на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 не е от естество да постави под съмнение условията — така както се изведени от практиката на Съда, — при които признаването на свидетелство за управление може да бъде отказано по силата на Директива 91/439 и трябва да бъде отказвано занапред по силата на Директива 2006/126.

66 Всъщност освен превръщането в задължение на нещо, което преди това е било само обикновена възможност за непризнаване, и установяването на разграничение между ограничаването, временното отнемане и отнемането, от една страна, и анулирането, от друга страна, формулировката на член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 не е изменена съществено в сравнение с тази на член 8, параграф 4, първа алинея от Директива 91/439.

67 Макар да е вярно, че текстът на член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 на някои езици, и по-специално на немски език („einer Person […], deren Führerschein […] eingeschränkt, ausgesetzt oder entzogen *worden ist*“), е формулиран по начин, който не изключва възможността действието на посочените в тази разпоредба мерки да е изчерпано, текстът на член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 на множество други езици, като френски и английски („à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait“ и „to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory“), изразява идеята, че посочените мерки трябва да са в сила към момента на издаване на свидетелство за управление на лице, чието свидетелство е било обект на територията на държава членка на една от тези мерки, за да е длъжна посочената държава членка да откаже да признае това свидетелство.

68 Съгласно постоянната съдебна практика обаче, от една страна, формулировката, използвана в разпоредба от правото на Съюза в текста на един от езиците, не може да служи като единствена основа за тълкуването на разпоредбата или в това отношение да ѝ се отдава предимство пред текстовете на останалите езици (вж. по-специално Решение от 3 април 2008 г. по дело Endendijk, C-187/07, Сборник, стр. I-2115, точка 23, Решение от 9 октомври 2008 г. по дело Sabatauskas и др., C-239/07, Сборник, стр. I-7523, точка 38 и Решение от 5 май 2011 г. по дело Kurt und Thomas Etling и др., C-230/09 и C-231/09, Сборник, стр. I-3097, точка 60). От друга страна, текстовете на различните езици на разпоредба от правото на Съюза трябва да се тълкуват по еднакъв начин и затова при различие между тези текстове въпросната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от която е част (вж. в този смисъл Решение по дело Endendijk, посочено по-горе, точка 24, Решение от 29 април 2010 г. по дело M и др., C-340/08, Сборник, стр. I-3913, точка 44 и Решение по дело Kurt und Thomas Etling и др., посочено по-горе, точка 60).

69 Във всички случаи следва да се констатира, че в текста на член 8, параграф 4, първа алинея от Директива 91/439 на немски език се използва минало време („einer Person […], auf die […] eine der in Absatz 2 genannten Maßnahmen angewendet *wurde*“), но това обстоятелство не е попречило на Съда да приеме, че една държава членка не може да се позове на тази разпоредба, за да откаже до безкрайност да признае на лице, спрямо което на нейна територия е била наложена мярката отнемане, валидността на всяко свидетелство за управление, което може да бъде издадено впоследствие на това лице от друга държава членка.

70 Макар от подготвителните работи по Директива 2006/126 да е видно, че законодателят на Съюза е искал да засили борбата срещу „туризма с цел получаване на свидетелства за управление“, като преобразува възможността за непризнаване на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, в задължение за непризнаване на такова свидетелство, с цел да се гарантира взаимно признаване на мерките по ограничаване, временно отнемане или отнемане, от тези подготвителни работи все пак не следва, че са били поставени под съмнение изведените от практиката на Съда условия, при които една държава членка има право, а съгласно тази директива е длъжна, да не признае свидетелство за управление, издадено от друга държава членка.

71 Освен това Съдът е припомнял многократно, че предвидената в член 8, параграф 4 от Директива 91/439 възможност представлява изключение от общия принцип на взаимно признаване на свидетелствата за управление и поради това трябва да се тълкува ограничително (вж. по-специално Решение от 20 ноември 2008 г. по дело Weber, C-1/07, Сборник, стр. I-8571,

точка 29, Решение по дело Schwarz, точка 84 и Определение от 2 декември 2010 г. по дело Scheffler, C-334/09, Сборник, стр. I-12379, точка 63). Тази констатация обаче важи и по отношение на член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126. Всъщност това задължение също представлява изключение от общия принцип на взаимното признаване на свидетелствата за управление, който е препотвърден в член 2, параграф 1 от посочената директива.

72 Важно е да се добави, че в първа и втора алинея на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 се прокарва разграничение между издаването и признаването на свидетелство за управление на лице, чието свидетелство е ограничено, временно отнето или отнето в друга държава членка. Като се изключи това разграничение, алинея първа и втора са формулирани по сходен начин. Следователно, ако член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкува в смисъл, че тази разпоредба предвижда задължение за дадена държава членка да откаже да признае всяко свидетелство за управление, издадено от друга държава членка на лице, чието свидетелство за управление е ограничено, временно отнето или отнето в първата държава членка, подобно тълкуване трябва да се възприеме и по отношение на член 11, параграф 4, първа алинея от тази директива, който по този начин предвижда задължение да не се издава свидетелство за управление на такова лице.

73 В това отношение от подготвителните работи по Директива 2006/126 е видно, че волята на законодателя на Съюза е била да се подсили принципът на еднаквост на свидетелствата за управление и да се избегне възможността на лице, чието свидетелство за управление е ограничено, временно отнето или отнето в една държава членка, да бъде издадено свидетелство за управление в друга държава членка или да бъде призната валидността на такова свидетелство (вж. в този смисъл предложението за Директива ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно свидетелствата за управление (преработена) от 21 октомври 2003 година, COM(2003) 621 окончателен, представено от Комисията, стр. 6).

74 От това обаче не следва, че лице, чието свидетелство за управление е ограничено, временно отнето или отнето в една държава членка, не може никога вече да получи ново свидетелство за управление в друга държава членка, дори след изтичането на срока на временна забрана за получаване на ново свидетелство за управление, която евентуално придружава една от тези мерки в първата държава.

75 Застъпеното от Freistaat Bayern и от германското правителство тълкуване на член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 обаче би довело до налагането по силата на член 11, параграф 4, първа алинея от Директива 2006/126 на постоянна и неограничена във времето забрана за издаване от държава членка на ново свидетелство за управление на лице, чието свидетелство за управление в миналото е било ограничено, временно отнето или отнето в друга държава членка.

76 В този контекст следва да се припомни, че съгласно член 7, параграф 1, буква б) от Директива 91/439 и член 7, параграф 1, буква д) от Директива 2006/126 едно свидетелство за управление може да бъде издадено само от държавата членка, на чиято територия е обичайното пребиваване на кандидата. Така единствената възможност за лице, чието свидетелство за управление е отнето в една държава членка и което впоследствие е преместило обичайното си пребиваване в друга държава членка, да получи ново свидетелство за управление в съответствие с Директива 91/439 и Директива 2006/126, е да се обърне към компетентните органи на новата държава членка на пребиваване.

77 Следователно, да се тълкува член 11, параграф 4 от Директива 2006/126 в смисъл, че такова лице не може повече да получи свидетелство за управление в новата държава членка на пребиваване дори след изтичането на срока на евентуална забрана да се иска издаване на ново свидетелство,

би означавало да се възпрепятства правото на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, предоставено на гражданите на Съюза с член 21 ДФЕС, чието упражняване Директива 2006/126 има за цел да улесни.

78 Освен това, както е приел Съдът по отношение на Директива 91/439, да се приеме, че дадена държава членка има право да се основава на националните си разпоредби, за да не допусне за неопределен период от време признаването на валидността на свидетелство, издадено в друга държава членка, би означавало да се отрече самият принцип на взаимно признаване на свидетелствата за управление, който е ключов за системата, въведена с Директива 2006/126 (вж. в този смисъл Решение по дело Kapper, посочено по-горе, точка 77 и Определение по дело Halbritter, посочено по-горе, точка 28).

79 Следва обаче да се уточни, че по време на съдебното заседание Freistaat Bayern и германското правителство по същество изтъкват, че за да може лице, чието свидетелство за управление е отнето в една държава членка, да получи ново свидетелство за управление в друга държава членка в съответствие с Директива 2006/126 и това ново свидетелство за управление да бъде признато от другите държави членки, е необходимо издаващата държава членка да си сътрудничи с държавата членка, извършила отнемането. Според това правителство издаващата държавата членка трябва да бъде информирана от тази друга държава членка за основанията, довели до това отнемане, и да провери дали те се отпаднали.

80 Тези доводи обаче не могат да бъдат приети.

81 Разбира се, задължението, което вече фигурира в член 11, параграф 4, първа алинея от Директива 2006/126, предполага сътрудничество между държавите членки, за да се установи, от една страна, дали кандидатът за свидетелство за управление вече притежава свидетелство, издадено в друга държава членка, когато, както предвижда член 7, параграф 5, буква в) от тази директива, съществуват разумни основания за съмнение, и от друга страна, дали в случаите, когато свидетелството за управление на този кандидат е било отнето в друга държава членка, му е била наложена времена забрана да иска издаване на ново свидетелство. Впрочем член 15 от посочената директива препотвърждава необходимостта от взаимно подпомагане и от обмен на информация между държавите членки.

82 Налагането обаче като условие за издаването на свидетелство от държавата членка на пребиваване на кандидата на абсолютно задължение за компетентните органи да се консултират и да проверяват системно дали са отпаднали основанията, които преди това са довели до отнемане на свидетелство за управление, би довело до необходимостта от създаване на сложна система, позволяваща да се определи дали на кандидата за свидетелство за управление е било отнемано, макар и отдавна, свидетелство за управление в която и да било друга държава членка. Във всички случаи Директива 2006/126 не предвижда изрично такава система. Макар мрежата за свидетелствата за управление в Европейския съюз да може да улесни въвеждането на такава система, тази мрежа все пак още не е действаща и не може да бъде полезен инструмент в това отношение, що се отнася до евентуалните мерки за отнемане, които са били приети в останалите държави членки в едно далечно минало.

83 Освен това е възможно на лице, което подава молба за свидетелство за управление в дадена държава членка, в миналото да е налагана в друга държава членка мярка за отнемане на свидетелство за управление на различни основания, и по-специално на основания като разглежданите по главното производство, но също така и за други, дори малозначителни, нарушения на Кодекса за движение по пътищата. Установяването дали някои от тези основания за отнемане са отпаднали обаче може да се окаже трудно осъществимо, тъй като Директива 2006/126 не съдържа никакви указания в това отношение.

84 В този контекст следва да се припомни също, че що се отнася до Директива 91/329, Съдът е постановил, че приемаща държава членка, която подчинява издаването на свидетелство за управление на по-строги национални изисквания, по-конкретно след отнемането на предходно свидетелство, не може да откаже да признае свидетелство за управление, издадено впоследствие от друга държава членка, единствено с мотива, че притежателят на това ново свидетелство го е получил на основание национална правна уредба, която не налага същите изисквания като приемащата държава членка (вж. Решение по дело Wiedemann и Funk, посочено по-горе, точка 54). Това тълкуване важи и по отношение на Директива 2006/126, която подобно на Директива 91/439 въвежда минимална хармонизация на националните разпоредби относно изискванията за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства (вж. в този смисъл Решение по дело Akyüz, посочено по-горе, точка 53), чийто ключов елемент остава, както бе припомнено в точка 78 от настоящото решение, принципът на взаимно признаване на свидетелствата за управление, издадени от държавите членки.

85 Освен това изводът, че условията за прилагането на член 8, параграф 4, първа алинея от Директива 91/439, изведени от припомнената в точки 48—51 от настоящото решение практика на Съда, остават приложими и към член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126, се потвърждава от особения режим на анулирането на свидетелствата за управление по член 11, параграф 4, трета алинея от Директива 2006/126.

86 Всъщност, подобно на член 8, параграф 4, втора алинея от Директива 91/439, последната разпоредба предвижда, че държава членка може да откаже издаването на свидетелство за управление на превозно средство на кандидат, чието свидетелство е анулирано в друга държава членка. Така държавата членка не е длъжна да направи такъв отказ.

87 Нито една разпоредба от Директива 2006/126, нито подготвителните работи по тази директива обаче показват, че анулирането на дадено свидетелство за управление се основава само, както подържат по време на съдебното заседание Freistaat Bayern, германското правителство и Комисията, на формалните изисквания по издаването на свидетелството за управление. Освен това не може да се изключи, че в някои държави членки анулирането на свидетелство за управление може да е мярка, свързана с годността за управление на моторно превозно средство, която е по-строга от отнемането или от временното отнемане, и с която може да се санкционира по-специално управлението на моторно превозно средство под въздействието на алкохол, какъвто е случаят в главното производство.

88 Следователно би било парадоксално член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 да се тълкува в смисъл, че при ограничаване, временно отнемане или отнемане на свидетелство за управление от държава членка, вече не би било възможно — съгласно член 11, параграф 4, първа алинея от посочената директива — притежателят на това свидетелство да получи свидетелство за управление в друга държава членка, каквато възможност би продължила да съществува в случай на анулиране на свидетелство за управление.

89 В настоящия случай от гореизложените съображения следва, че тъй като свидетелството за управление, издадено на г-н Hofmann от чешките власти на 19 януари 2009 г., е било издадено, както е видно от точки 19 и 20 от настоящото решение, след изтичането на забраната да се иска издаване на ново свидетелство, съпровождаща мярката за отнемане на свидетелството, наложена в Германия на заинтересованото лице, германските власти нямат право да откажат да признаят валидността на така издаденото свидетелство.

90 Запитващата юрисдикция обаче трябва да установи, въз основа на посочената в точка 48 от настоящото решение информация и като вземе предвид всички обстоятелства по делото, с което е сезирана (вж. в този смисъл Решение по дело Akyüz, посочено по-горе, точка 75), дали г-н Hofmann е имал обичайно пребиваване в Чешката република към момента на получаване на свидетелството за управление. Ако това не е било така, германските власти могат да окажат да

признаят валидността на това свидетелство. В това отношение от акта за преюдициално запитване следва, че валидността се основава на хипотезата, че е било спазено изискването за обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издавала свидетелството за управление.

91 Предвид всички съображения, изложени по-горе, на поставения въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат държава членка да откаже — след изтичане на срока на забрана да се иска издаване на ново свидетелство за управление, наложена на притежателя на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, дори и да е спазено изискването за обичайно пребиваване на територията на последната държава членка — да признае валидността на това свидетелство за управление, когато спрямо посочения притежател е била наложена мярка за отнемане на предишно свидетелство за управление на територията на първата държава членка.

По съдебните разноски

92 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства[та] за управление на [моторни] превозни средства (преработена), трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат държава членка да откаже — след изтичане на срока на забрана да се иска издаване на ново свидетелство за управление, наложена на притежателя на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка, дори и да е спазено изискването за обичайно пребиваване на територията на последната държава членка — да признае валидността на това свидетелство за управление, когато спрямо посочения притежател е била наложена мярка за отнемане на предишно свидетелство за управление на територията на първата държава членка.

Подписи